

„Pověz, dcero, co se stalo, že se takhle tváříš?“

Mei Lien zavřela oči, aby si tuhle chvíli zapamatovala, a pak vyslovila věty, které měly změnit celý jejich život. V tuhle chvíli byli rodina, v níž se stará jeden o druhého. Až otci všechno vypoví, budou rodina, jež bude bojovat o přežití nebo bude plakat nad svou neschopností vybrat si vlastní osud.

Vytryskly jí slzy, které se jí nepodařilo zadržet, a tak pevně zavřela oči. „Promiň mi to, *bába*. Musím ti říct něco hrozného.“

Cítila, jak se jeho tělo napjalo, a otevřela oči. Připadalo jí, že se do něj vlila nová energie. Podíval se na svoji spící matku a zavřel dveře.

„Někdo ti ublížil? Nějaký muž?“ Přejel jí dlaněmi po hlavě a po pažích, aby našel nějaké známky zranění. I přes slabé světlo z lamp na palubě viděla, že mu z tváře vyprchala všechna barva. Kromě míst, kde měl modřiny.

Ráda by ho odvedla zpátky do postele, věděla však, že by to nedovolil. V odpověď na jeho otázku zavrtěla hlavou. „Ne, to není ono.“

„Tak mi to pověz.“ I když byl pobledlý, jeho hlas zněl stejně silně jako jindy a to dodalo Mei Lien odvalu, kterou potřebovala.

Rozhlédla se na všechny strany. Pak se naklonila blíž k otci, přestože se zdálo, že jsou na vlhké temné palubě sami. „Vyslechla jsem rozhovor kapitána s jeho šéfem. Oni nás nevezou do Číny.“

„Kam tedy? Do Victorie? Do San Franciska?“

Zavrtěla hlavou. „Oni nás nevezou nikam. Slyšela jsem, jak se baví o tom, že vyhodí náklad do moře, až budou dost daleko, aby příliv nevyplavil těla na pláži.“

Otcovy oči se tak rozšířily, že nakonec viděla jen velká

hnědá kola lemovaná bíle. I přes bolest, jakou mu to muselo působit, zavrtěl hlavou. „Ne. Ne, určitě se mýlíš.“

„*Bábo*, přemýšlej o tom.“ V touze, aby jí uvěřil, ho popadla za ruku. „Na podzim zabili tři Číňany, a jejich jediným zločinem bylo, že pracovali na farmě ve Squak Valley. Jenže běloši chtěli tu práci pro sebe. Ze stejného důvodu vyhnali za poslední tři měsíce Číňany z Tacomy a ze všech dolů v okolí. Oni nás tu nechtějí. Proč by plýtvali časem a penězi, aby nás odvezli do Číny? Pro ně nejsme nic jiného než odpadky z lodní kuchyně.“

Otec se zadíval přes její rameno a Mei Lien se otočila právě včas, aby zahlédla kapitána, který se vracel ze zadní paluby. Tentokrát byl sám.

Prošel kolem nich, aniž jim věnoval jediný pohled. Mei Lien se bezděčně příkrčila. Beze slova ho sledovali, dokud nezmizel v kormidelně.

„Co budeme dělat?“ zeptala se tiše otce. Věřila, že má nějaký plán.

Otec otočil hlavu a podíval se na ni. Něco v jeho očích způsobilo, že se jí sevřela hrud. „*Bábo*?“

Zeptal se jí hlasem tak tichým, že měla co dělat, aby ho slyšela přes řev motorů a vody, která narážela na boky lodi. „Jsi si jistá, Mei Lien? Ty znáš náš osud?“

Přála si, aby se mýlila. „Ano, *bábo*. Co budeme dělat?“ zeptala se znovu.

Místo odpovědi se zahleděl na černou vodu, která kolem nich proudila. Bylo znát, že se o něčem rozhoduje. Pak se beze slova otočil, vešel do kajuty a popadl tašky, které ležely na podlaze.

Mei Lien stála mezi dveřmi a se vzrůstající hrůzou sledovala, jak ze svého zavazadla vytáhl váček s penězi. Pak otevřel babiččinu tašku. Z toho, že se odvážil hrabat v babiččiných

věcech a narušit tak její soukromí, Mei Lien usoudila, že se jí nebude líbit, co se chystá.

Když se narovnal, držel v ruce svůj vyšívaný váček na peníze. Natáhl ruku a strčil jí ho do dlaně. „Schovej to pod obinadla, kterými máš staženou hrud, abys to neztratila. Pospěš si, udělej to hned teď!“

Mei Lien ho bez dalších otázek poslechla. Prsty, jež měla ztuhlé chladem a strachem, co nejrychleji rozvázala vrchní halenu, strčila váček za výstřih košile a schovala ho do obvazů, kterými stahovala důkazy své ženskosti. Nakonec znovu zavázala halenu a s důvěrou se podívala na otce.

„Co dál?“

Dlouze se na ni podíval. V jeho rysech se odrážely nevyslovené myšlenky a emoce. Pak zvedl ruce, vzal její tvář do dlaní a podíval se jí do očí.

„Dcero, žij šťastně a miluj z celého srdce. To je moje přání.“ Než se Mei Lien stačila zeptat, proč jí něco takového říká, pusťil její tvář a ustoupil. „Už musíš jít, než bude pozdě.“

Jít? „Kam půjdeme, *bábo*? Ty víš, kam se můžeme schovat?“

Otec se zachmuřil. „Tvoje babička i já se brzy setkáme s tvou matkou a mým otcem. Náš osud nás dovedl až sem a my ho přijmeme, až přijde čas. Pokud jde o tebe, dcero, nemůžu dopustit, abys měla stejný osud. Pospěš si!“ Vystrčil ji ze dveří a dovedl ji k zábradlí, za nímž se černala voda.

Mei Lien ho nechápala. „Co mi to povídáš? Kam mám jít?“

Otec se otočil k vodě a ukázal na ni bradou. „Tam. Vidíš tamhle tu tmavou hromadu? To je ostrov. Nejspíš poslední, než se dostaneme na otevřené moře. Můžeš k němu doplavat, Mei Lien. Jsi dobrá plavkyně. Během posledních pěti let jsem tě to učil v jezeře, vzpomínáš?“

Při pomyšlení, že skočí do černé vířící pěny, měla pocit, že

ztratí kontrolu nad svými vnitřnostmi. „Já nemůžu. Ne, *bábo*, to nemůžu udělat.“ Zavrtěla hlavou a odstoupila od zábradlí a děsivou černotou pod ním.

„Dcero, podívej se na mě.“ Otec ji popadl za paži a strčil zkrvavenou tvář přímo před ní. „Nemáš na výběr. Jestli chceš žít, musíš skočit.“ Podíval se do dálky a pak se znovu otočil k ní. „Brzy ten ostrov mineme. Musíš jít, teď hned.“

Zavrtěla hlavou. „Já nemůžu. Já nemůžu.“

„Musíš.“ Přitáhl ji k sobě a stiskl ji v náruči. „Naši předci na tebe budou dávat pozor.“

Mei Lien cítila, jak se jí parník třese pod nohama. Napadlo ji, že to zavinilo chvění jejího těla.

„Nemáš na výběr,“ sykl otec. Než si uvědomila, co se děje, přistrčil ji ke studenému kovovému zábradlí. „Vylez nahoru, Mei Lien.“